

บทนำ

เดินขึ้นสู่ยอดเขาสูงที่ละก้าวด้วยฝีเท้าอันเหนียวอ่อน แขนง
หน้ามองท้องฟ้าแจ่มใสเป็นระยะๆ สูดกลิ่นอายเฉพาะตัวของป่าไม้
เข้าปอดลึกๆ สัมผัสกับกลิ่นอายของธรรมชาติ ได้ความเหน็ดเหนื่อย
เมื่อยล้าทั้งกายและใจออกไปชั่วคราว แต่ว่า...สำหรับมารธาที่ไม่ค่อย
ได้ปีนเขา ระยะทางนี้แทบจะฆ่าเธอได้เลยทีเดียว!

เธอมองต้นขาที่ปวดเมื่อยจนถึงขีดสุดของตัวเอง แล้วมอง
อาตীনัมที่สำแดงพลังกำลังผิตมนุษย์มนาด้วยฝีเท้าอ่องไว มารธาทน
ไม่ไหวแล้ว เธอเข้าอ่อน เดินไปนั่งห่มะลงใต้ต้นไม้ข้างๆ

สภาพแวดล้อมเป็นตัวกำหนดทุกอย่างของคนคนหนึ่งจริงๆ!

ขนาดคนที่วันนี้ เธอแต่ขลุกอยู่ในห้องนอน ไม่ได้ใช้แรงงาน
อะไรอย่างอาตীনัมยังปีนเขาได้อย่างง่ายดาย ย้อนกลับมาดูเธอที่
ออกกำลังกายเป็นประจำ แค่ครึ่งทางก็หมดแรงเสียแล้ว เหนื่อย
ยิ่งกว่าวิ่งร้อยเมตรอีก ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด!

พอเห็นท่าทางผิตปกติของมารธา อาตীনัมจึงหยุดเดิน นัยน์ตา

10 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 2

ฉายแววขบขันแวบหนึ่ง "เหน้อยแล้วหรือ"

ซี เขาคิดว่าเธออยากให้มันเป็นแบบนี้หรือไง

ถ้าถนนหนทางในโลกต่างมิตินี้ราบเรียบ แถมยังมียานพาหนะอย่างจักรยานด้วยละก็ เธอต้องแซงหน้าเขาไปได้อย่างมีความสุขแน่นอน เผลอๆ อาจพาเขาซ้อนท้ายไปถึงเผานกอินทรีอย่างรวดเร็วด้วยซ้ำ มีหรือจะมาตกอยู่ในสภาพที่ถูกเขาหัวเราะเยาะแบบนี้!

แต่จริงๆ ก็ไม่จำเป็นต้องมีจักรยานให้ขี่หรอก ขอแค่ได้พักผ่อนรื่นเริงแรงที่เสียไปกับการเดินเท้าขึ้นเขามาหลายวันนี้ก็พอ เธอรับรองว่าต้องเดินตามเขาทันแน่นอน เธอจะได้ทำตัวเป็นธิดาเทพตัวปลอมที่ฉากหน้าต้องรีบร้อนไปสอบการรับรองฐานะที่เผานกอินทรี แต่ความจริงคือใช้การเดินทางครั้งนี้เป็นการเที่ยวชมโลกต่างมิติ

โลกต่างมิติ? ถูกต้อง! เธอ มาร์ธา ไม่ได้รับพัสดุไม่ระบุชื่อในวันเกิดปีที่อายุครบสิบหก ด้วยความตั้งใจที่ได้รับของขวัญวันเกิด เธอจึงสวมสร้อยข้อมือที่เป็นเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์ของเทพแห่งดวงอาทิตย์...เครื่องรางประจำตัวธิดามหาเทพแห่งริเจียวา

จากนั้นขณะที่เธอได้รับโทรศัพท์ปริศนาระหว่างทางที่จะไปหาเพื่อน มาร์ธาก็ข้ามทะเลมิติมายังโลกแห่งจินตนาการยุคโบราณด้วยรูปแบบอุบัติเหตุถูกรถชน

เพื่อคืนเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่ใช่ของเธอให้กับธิดามหาเทพตัวจริง มาร์ธาจึงต้องเข้ารับการทดสอบแทนธิดามหาเทพ แถมยังให้อาติมันน์ ริเจียวาที่เป็นคู่หมั้นของธิดามหาเทพ ผู้สืบสายเลือดของมหาเทพอันสูงศักดิ์ ทั้งยังเป็นผู้ปกครองโลกใบนี้มาเป็นไกด์พาเธอไปรับการทดสอบของเทพวายุที่ดินแดนของเผานกอินทรีอันเป็นหนึ่งในสี่เผ่าพันธุ์ใหญ่

อาติมันน์มองท้องฟ้าพร้อมคำนวณเวลาค่ำๆ เขาเอาเนื้อหมัก

หอมอุยที่ห่อด้วยใบไม้ตั้งแต่เมื่อวานออกจากกระเป๋ามาวางตรงหน้ามาร์ธา ก่อนจะหยิบกริชที่เหน็บไว้ตรงเวออกมาเชือนให้เธอขึ้นหนึ่ง

"กินอะไรก่อนก็แล้วกัน เดี่ยวค่อยเดินทางต่อ"

"ขอบคุณ"

มาร์ธาจับเนื้อชิ้นเล็กจากอาตินัม ขณะที่กำลังจะกิน เสียงดังจ๊อกสุดเวทหนักก็ดังขึ้นข้างหูเธอ

มาร์ธาชะงักก็ เธอเหลือบมองอาตินัมด้วยความสงสัย พอเห็นอีกฝ่ายทำท่าคล้ายเหยี่ยว 'นั่นปะไร นึกอยู่แล้วว่าเจ้าต้องหิวจนเดินไม่ไหว' เธอก็ขมวดคิ้วด้วยความมึนงง สุดท้ายจึงตัดสินใจไม่สนใจที่มาของเสียงนั้น เริ่มลงมือกินอาหารที่ถูกขัดจังหวะเมื่อครู่

โครกกกกกครากกกกก...

เสียงลึบที่ดังยิ่งกว่าเมื่อกั้ตั้งขึ้นด้านหลังมาร์ธาอีกครั้ง เธอมองอาตินัม เขาวางเนื้อในมือลงแล้วถือกริชด้วยความระแวดระวังพร้อมโบกมือไปทางขวาเป็นสัญญาณบอกให้เธอขยับออกจากตรงนั้น

เมื่อได้รับสัญญาณ มาร์ธาก็เคลื่อนตัวออกจากตรงนั้นอย่างระมัดระวัง หันไปมองด้านหลังด้วยความสนใจอยากรู้ อาตินัมพุ่งเข้าไปทางหลังต้นไม้อย่างฉับไว ได้ยินอีกฝ่ายส่งเสียงว่า 'อีลู' แล้วกริชในมืออาตินัมก็ถูกปิดกระเด็นออกไป

อาตินัมถอยหลังไปด้วยความตะลึงงัน นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเจอคนที่สามารถปิดอาวุธในมือเขาออกไปได้ด้วยมือเปล่า เขาสังหรณ์ใจว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนธรรมดา

"พี่ชายท่านนี้ ข้ากับท่านมีความแค้นอะไรต่อกันหรือ ถ้าไม่ใช่ข้ามีเหวพริบว่องไว คงได้ตายด้วยน้ำมือท่านอย่างอนาถแน่ๆ อีลู"

ชายคนนั้นหันพูดด้วยเสียงสดใสพร้อมกับค่อยๆ เดินออกมาจาก

12 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก 2

หลังตื่นไม้

เขาเป็นชายฉกรรจ์อายุประมาณสามสิบ รูปร่างสูงใหญ่ เรียกได้ว่าเข้าขั้นบึกบึนกำยำตัวเหมือนเสือหุ่นเหมือนหมี ทั้งยังมีหนวดยาวเพิ่มอย่างกับโจรสลัดในการ์ตูนเรื่อง 'Vicky The Viking' แต่งตัวคล้ายกับชาวเอสกิโม แต่น่าเสียดาย...เขาชกมกเหลือเกิน

มารธาเห็นสารรูปสกปรกรุงรังของเขา แถมเจ้าตัวยังเอามือเกาหัวที่ไผ่ผมสั้นกระเซอะกระเซิงแกรกๆ เป็นระยะ ส่งกลิ่นกายที่ไม่ได้อาบน้ำหลายวันออกมาหึ่ง เธอย้อย่างทนไม่ไหว "อ๊ยเหม็นจัง!"

ชายฉกรรจ์มองค้อนใส่มารธาที่หนึ่งแล้วยกไหล่ "คุณหนู ถ้าเจ้าหาน้ำสะอาดมาอาบน้ำไม่ได้หลายวัน รับรองว่าเจ้าก็จะเหม็นเหมือนข้าเช่นกันอีลู"

มารธาถูกผู้ชายเหน็บแนมเข้าเต็มๆ เธอรู้ตัวว่าเมื่อไหร่เสียมารยาทเกินไป จึงขอโทษอีกฝ่ายอย่างอายๆ ด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ "ขอโทษ"

"ไม่เป็นไรอีลู" ชายหนุ่มฉกยิ้มสดใส รับคำขอโทษจากเธออย่างตรงไปตรงมา

และเวลานี้เอง เสียงร้องจ๊อกอันน่าเวทนาดังมาจากห้องของชายฉกรรจ์อีกครั้ง อาตินัมกับมารธามองหน้าเขาเงิบๆ อีกฝ่ายหัวเราะเสียงดัง "ฮ่าๆ ขอโทษด้วย ตั้งใจจะถามตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วว่าแบ่งอาหารให้ข้าสักนิดได้ไหม ข้าหิวมาสามวันแล้วอีลู"

ชายฉกรรจ์ทำทางเหมือนไม่ได้ยินอะไรมาหลายวันแล้วจริงๆ มารธาหันไปถามอาตินัม "แบ่งเนื้อให้เขาหน่อยได้ไหม"

อาตินัมชำเลื่องมองเขาแวบหนึ่ง "ดูจากฝีมือเขาแล้วยอมล่าสัตว์ได้แน่ เจ้าไม่กลัวว่าเขาจะมีเจตนาอื่นหรือ"

มาร์ธานึกไม่ถึงว่าจะได้รับคำตอบแบบนี้ จริงด้วยแฮะ พอกลับไปคิดถึงสถานการณ์เมื่อกี้ดี ๆ อีกฝ่ายมีความสามารถที่จะหาอาหารได้เองจริงๆ แต่เธอพบว่าชายคนนั้นไม่มีอุปกรณ์สำหรับทำอาหารเลย บางทีเขาอาจไม่ได้ 'มีเจตนาอื่นแอบแฝง' อย่างที่อาตี๋นัมบอกก็ได้

แต่ซินเธอบอกความเห็นนี้กับอาตี๋นัมล่ะก็ ต้องถูกหาว่าไร้เดียงสาแน่ๆ...ช่างเถอะ ยังไงเสียตอนนี้เธอก็ไม่หิว ยกให้ชายคนนั้นกินก็แล้วกัน

"กินสิ"

มาร์ธายื่นเนื้อในมือให้ชายฉกรรจ์ ขณะที่มือของทั้งสองตะแคงโดยไม่ตั้งใจ กลิ่นอายอบอุ่นคุ้นเคยบางอย่างก็ทำให้เธอชะงักไปเหมือนเคยสัมผัสความรู้สึกสุขุมและทรงพลังแบบนี้ที่ไหนมาก่อน

"อ้อ ขอขอบคุณอ้อ"

ชายฉกรรจ์กินเนื้ออย่างมีความสุข ไม่ทันสังเกตเห็นว่ามาร์ธากำลังจ้องมองเขาด้วยสายตาแปลกใจ ครู่ต่อมาท่าของเขาก็ส่งเสียงร้องอีกครั้ง เขาเกาหัวแกรกๆ ด้วยท่าที่เขินๆ

มาร์ธามองไปทางอาตี๋นัม เห็นเขาหรีตาพิจารณาชายแปลกหน้าราวกับสัมผัสอะไรบางอย่างได้จากอีกฝ่ายแต่ไม่แน่ใจ เขานิ่งไปพักหนึ่งจึงบอกว่า "เจ้าไปเก็บกรีซที่ปิดทิ้งไปเมื่อครู่มาคืนข้าก่อน แล้วข้าจะแบ่งอาหารให้"

ได้ยินแล้วชายฉกรรจ์ก็วิ่งไปเก็บกรีซที่ไม่รู้ปลิวไปไหนกลับมา จากนั้นก็เขมือบเนื้ออีกครั้งขึ้นที่อาตี๋นัมส่งให้ ตบท้ายด้วยการกระदन้ำที่มาร์ธายื่นให้รวดเดียวหมด ก่อนตบหน้าท้องเบาๆ ด้วยอารมณ์เบิกบาน

"ฟู ในที่สุดก็รอดแล้วอ้อ"

14 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 2

มาร์ธาจับขวดน้ำที่ชายฉกรรจ์ยื่นคืนให้ แม้เธอจะรู้สึกคาใจกับกลิ่นอายคุ่นเคยนั่น แต่เธอสงสัยคำว่า 'อีลู' มากที่สุดจึงอดถามไม่ได้ "ขอถามหน่อยว่า... 'อีลู' แปลว่าอะไรหรือ"

"นั่นเป็นคำลงท้ายประโยคของเผ่าหมีโดยเฉพาะนะ"

อาดินัมห่อเนื้อที่เหลือเสร็จแล้วก็อธิบายอยู่ข้างๆ

"ชาวเผ่าหมี?"

มาร์ธามองไปทางชายฉกรรจ์ เห็นเขาเกาหัวแกรกๆ ด้วยท่าทางไม่ใส่ใจ เธอพอจะเข้าใจอุปนิสัยของชาวเผ่าหมีคร่าวๆ แล้วคงจะเหมือน 'หมี' สมชื่อเผ่าละมัง!

ชายฉกรรจ์มองอาดินัมเหมือนสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง จู่ๆ ก็ไปกระซิบกระซาบถามมาร์ธาว่า "คุณหนู ท่านกับคนที่มีฐานะสูงศักดิ์นั้นจะไปไหนกัน..."

ชายฉกรรจ์พูดยังไม่ทันจบ อาดินัมก็ตั้งตาบยาวออกมาชี้ไปทางเขาทันทีพร้อมยิ้มบาง "อย่าคิดว่าพวกเราจะไม่ระแวงเจ้าแล้วเข้าใจไหม"

"ขอรับๆ ไปรดอย่าใช้อาวุธข่มขู่ข้าอีลู" ชายฉกรรจ์ขมู่มือทั้งสองข้างขึ้นแล้วถอยห่างจากมาร์ธา

เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์แบบนี้ มาร์ธานิวหน้าพลางเอ่ยเสียงเบา "เขาแค่ถามว่าเราจะไปไหนกัน ไม่เห็นต้องใช้ดาบขู่ให้ตกใจเลยนี่นา"

อาดินัมหรีตตาลงเมื่อได้ยินคำพูดของเธอ สีหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ใช่ "ข้าว่าเจ้านะ ขึ้นยังไม่รู้จักระวังตัวแบบนี้ต่อไป วันไหนจะถูกหลอกไปขายที่ตลาดก็ยังไม่รู้เลย เผอิญๆ ตอนนั้นยังช่วยเขานับเงินอีกด้วยซ้ำ"

เฮ้อ! เอาอีกแล้ว! เขาชอบพูดจาแยๆ ข่มขวัญเธอเสียเหลือเกิน

ถึงจะไม่อยากใส่ใจกับคำพูดพวกนั้น แต่สัญชาตญาณกลับสะดุ้งเฮือก

เธอรู้ว่าอาตืน้มกำลังเตือนว่าอย่าไว้ใจคนแปลกหน้าจนเกินไป โดยเฉพาะคนในโลกต่างมิติใบนี้นั้นไม่ได้รับการปกป้องคุ้มครองสิทธิ์กันทุกคนเหมือนคนในโลกของเธอ ยิ่งบนทางเปลี่ยวร้างแบบนี้ด้วยแล้ว เรียกได้ว่าเป็นสถานที่ที่เกิดคดีโจรปล้นได้ง่ายที่สุด ฉะนั้นเธอจึงควรเรียกความระแวงระวังให้กลับคืนมาเหมือนกับตอนที่มาถึงโลกต่างมิติแห่งนี้ช่วงแรกได้แล้ว

แต่เมื่อเธอเห็นชายฉกรรจ์มองดูความเคลื่อนไหวของพวกเธอด้วยสายตาผินงงแปลกใจ สัญชาตญาณระวังภัยที่เพิ่งเริ่มทำงานเมื่อก็ถูกกดชัตดาวนโดยอัตโนมัติ ในทางกลับกันความคุ้นเคยที่สัมผัสได้ก่อนหน้านี้กลับเพิ่มขึ้นไม่น้อย ความไว้ใจก็พลอยเพิ่มสูงไปด้วยอย่างอธิบายไม่ได้

มารักรู้สึกว่ากลิ่นอายนั้นเหมือนกับกลิ่นอายของหมีที่เป็นหนึ่งในสี่เทวทูต บางทีอาจเป็นเพราะอีกฝ่ายเป็นชาวเผ่าหมีเหมือนกันก็ได้มั้ง! ด้วยเหตุนี้เธอจึงรวบรวมความกล้ากล่าวคำโต้แย้งออกไปอย่างที่ไม่ค่อยได้ทำให้เห็นนัก

"ใช้ว่าทุกคนจะเป็นอย่างที่ท่านคิดกันหมด...ถ้าเขาเป็นคนเลว ก็คงไม่มีกลิ่นอายเหมือนคุณหมีหรอก"

"คุณหมี? ท่านหมายถึงเทพหมีแพร์หรืออัสลู"

"อืม ที่แท้ท่านหมีก็มีชื่อด้วยหรือนะ" เธอนึกว่าสี่เทวทูตไม่มีชื่อเสียอีก!

"ก็ต้องมีอยู่แล้ว ผ่านกอินทรีมีเทพอินทรีสี่กัลล์ เผ่าหมาป่ามีเทพหมาป่าโวลฟ์ เผ่าหมีมีเทพหมีแพร์ เผ่าแมงป่องมีเทพแมงป่องสกอร์ปิอัสลู" ชายหนุ่มตอบ

16 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 2

อาดินัมจับตามองชายฉกรรจ์อยู่อีกทางอย่างละเอียด พอได้ยินเรื่องนี้แล้วแววตาพลันเปลี่ยนไป รวากับมันใจเรื่องที่เกิดขึ้นในใจแล้ว เขาก็พึมพำกับตัวเอง "ไม่น่าเชื่อ ต่างจากข่าวลือโดยสิ้นเชิง"

"อะไรนะ" มาร์ธาถามด้วยความอยากรู้เพราะได้ยินไม่ชัดว่าอาดินัมรำพึงรำพันอะไร

"เปล่า" อาดินัมไม่สนใจคำถามของมาร์ธา เขาถามชายฉกรรจ์แปลกหน้า "เมื่อไหร่เจ้าถามว่าเราจะไปไหนไม่ใช่หรือ"

"ใช่สิลู"

"นั่นเจ้าก็น่าจะดูออกตั้งนานแล้วว่าเป็นเส้นทางที่ไปยังเผ่านกออินทรี ทำไมต้องไปแอบถามนาง"

ชายฉกรรจ์ยกไหล่อย่างอ่อนใจ "เพราะข้าอยากเตือนให้พวกท่านเลิกล้มความคิดที่จะไปเผ่านกออินทรีนะสิ อีลู"

"ทำไมล่ะ" มาร์ธาไม่เข้าใจ

"เพราะเผ่านกออินทรีในเวลานี้ไม่อนุญาตให้คนนอกเผ่าเข้าไปอีลู" ชายหนุ่มชี้ให้ดูสภาพสะบักสะบอมของตัวเอง "ดูสภาพอันน่าเวทนาของข้าสิ นี่คือผลจากการที่เผ่านกออินทรีไม่ยอมให้ข้าเข้าไปอีลู เพราะฉะนั้นข้าจึงตั้งใจจะไปที่แดนกลางดูว่าจะมีอาหารอันอุดมสมบูรณ์ให้กินไหม ปรากฏว่าท้องกิวมาสามวันจนไม่มีแรงเดินต่อแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะว่าได้เจอพวกท่านเมื่อไหร่ ข้าอาจจะอดตายอยู่ที่นั่นแล้วอีลู"

"อดตาย? ด้วย 'พลัง' ที่เจ้ามี ไม่น่าจะอนาถถึงขั้นนั้น" คำพูดของอาดินัมแผ่เงาเคลือบแคลงสงสัยในตัวชายฉกรรจ์

เวลานี้เองชายฉกรรจ์เพิ่งสังเกตเห็นหน้าตาของอาดินัมอย่างเต็มตา ความตะลึงปนแปลกใจไหลวูบผ่านนัยน์ตาของเขา แต่แล้วก็แสวงทำเป็นไม่เข้าใจคำพูดของอีกฝ่ายพลางหัวเราะเจื่อนๆ "จะว่า"

อย่างนั้นก็ได้หรือคะ...ยังงั้นตอนนี้เผ่านกอินทรีก็ไม่ต้องรับคนเผ่าอื่น ข้าว่าพวกท่านล้มเลิกเถอะ! อีลู"

มาร์ธามองอาดินัมด้วยสีหน้ากังวล ถ้าหากไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปอย่างที่เขาขอร้องบอก แล้วเธอจะรับการทดสอบได้อย่างไร

"ไม่ต้องห่วง เผ่านกอินทรีไม่มีทางห้ามไม่ให้เราเข้าไป" อาดินัมตอบเสียงราบเรียบ

เมื่อมีคำยืนยันจากอาดินัม มาร์ธาจึงคลายความกังวลในใจแล้วบอกกับชายฉกรรจ์ว่า "ขอบคุณท่านที่หวังดีเตือนเรา แต่อย่างไรเราก็ต้องไปเผ่านกอินทรี จริงสิ! ท่านไม่มีเสบียงติดตัว ทางไปแดนกลางก็ยังอีกไกล ข้าว่า...ยกเนื้อที่เหลือให้ท่านก็แล้วกัน ถือว่าเป็นการขอบคุณท่านที่บอกข่าวคราวของเผ่านกอินทรีกับเรา"

ชายฉกรรจ์กลับหน้ามัวคิ้วขมวด ขณะที่อาดินัมเอาเนื้อที่เหลือออกมาเจียบๆ เพื่อเตรียมยกให้เขา เขาก็ส่ายหน้า "ไม่! ข้าตั้งใจจะไปเผ่านกอินทรีกับพวกท่าน"

เป็นครั้งแรกที่ไม่ได้ยินชายฉกรรจ์ลงท้ายด้วยคำว่า 'อีลู' มาร์ธาเอียงหน้าด้วยไม่ชิน "เอ๋?"

ชายฉกรรจ์มองไปยังทิศทางสู่เผ่านกอินทรี พุดยิ้มๆ อย่างมีปริศนา "ข้าคิดว่าถ้าพวกท่านไปถึงเผ่านกอินทรีแล้วน่าจะต้องการความช่วยเหลือจากข้า เพราะฉะนั้นข้าจึงตัดสินใจจะไปด้วย เพื่อตอบแทนบุญคุณที่พวกท่านช่วยชีวิตข้าไว้"

มาร์ธาส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากอาดินัม เธอไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดีเพื่อนร่วมทีมที่ขอเข้าทีมอย่างปุบปับกะทันหันแบบนี้หรือไม่!

เดิมทีนึกว่าอาดินัมจะปฏิเสธทันที แต่เขากลับจ้องชายฉกรรจ์อยู่พักใหญ่ ก่อนจะเก็บเนื้อให้เรียบร้อย

"รวบรวมเจ้าช่วยจัดชะล้างกลิ่นเหม็นสาบบนตัวให้สะอาด

18 Magic Touch สัมผัสรักร้อนช่อนรัก 2

ก่อน ข้าถึงจะอนุญาตให้เจ้าไปด้วยได้"

พูดจบเขาก็จูงมือมาร์ธามุ่งหน้าไปทางเผ่านกอินทรีโดยไม่หัน
กลับไปมอง ชายฉกรรจ์ได้แต่มองดูเนื้อตัวสทกปรกมอมแมมของตัวเอง
ด้วยรอยยิ้มแห้งๆ

"อ้อย...เห็นที่ข้าคงได้ปวดหัวแล้วคราวนี้สิลูก"

บทที่ ๑
ข้ารับใช้ ไม่ใช่ได้มาด้วยวิธีนี้!

คุณหมอบินภูเขาหมักต่ำกว่าที่ราบ มาร์ธานึกถึงประสบการณ์ปีนเขาสบายที่เคยไปเที่ยวเมื่อก่อน อากาศบนเขาช่วงเช้าฤดูใบไม้ร่วงนั้นชวนให้ร่างกายสดชื่นผ่อนคลายที่สุด

แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะธรรมชาติในโลกแห่งนี้ยังไม่ถูกมนุษย์ทำลายลงหรือเปล่า คุณหมอมิจึงเหมือนกับที่คนเฒ่าคนแก่เคยบอกเอาไว้ว่าฤดูร้อนในอดีตจะไม่ร้อนมาก ส่วนฤดูหนาวก็จะหนาวเหน็บสมชื่อ

ถ้านั่นตอนนั้นเขาที่เข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงก็... มาร์ธาเริ่มคิดถึงเสื้อกันหนาวตัวหนาที่โลกใบเดิมแล้ว

ทันใดนั้นผ้าคลุมไหล่ผืนใหญ่ที่คันทาก็ห่มคลุมลงมาบนร่างของเธอ มาร์ธามองอาทิตย์น้อมอย่างแปลกใจ เธอเห็นเขาฝูดรอยยิ้มแวบหนึ่ง ยื่นมือมาแตะหัวเธอเบาๆ แล้วบอกว่า "เลิกตัวสั้นได้แล้ว ไม่งั้นจะทำให้ข้าอยากรังแกเจ้า"

"..."

พอเห็นมาร์ธามีท่าทางที่ใกล้จะแข็งเป็นหินแล้ว อาตินัมก็หัวเราะเบาๆ พลังเดินหน้าต่อไปอย่างพึงพอใจ

มาร์ธามองแผ่นหลังของอาตินัมด้วยอาการแข็งป่อย ตอนนี้รู้สึกเหมือนมีแสงไฟเจิดจ้าส่องลงมาบนตัวเธอ ลมหนาวสะท้านพัดผ่าน เธอสั่นกึกไม่หยุดขณะลงความเห็นให้กับคำพูดของเขา

อาตินัม ในตัวนายนี้มียีนโรคจิตอยู่จริงๆ

นานๆ จะแอบหัวเราะหัวใจเต้นกับความเอาใจใส่ของนาย แต่กลับถูกประโยคสุดท้ายของนายทำลายจนป่นปี้ ทำให้คนร่วงจากสวรรค์แสนหวานตกลงสู่รกรกหนาวยะเยือก อย่างนี้ต้องหักคะแนน!

ปกติเธอเห็นอาตินัมห่มผ้าคลุมผืนนี้ไว้บนไหล่ซ้ายดูเหมือนผ้าบางเบา คิดไม่ถึงว่าพอคลุมกับตัวเธอแล้วจะรู้สึกอุ่นขนาดนี้

พอมีผ้าคลุมไหล่ผืนใหญ่อบอุ่น ความหนาวเหน็บเมื่อครู่ก็หายไปแล้ว แถมเธอยังรู้สึกว่าเนื้อผ้าค่อนข้างดีทีเดียว แม้มองด้วยตาจะดูหยาบเล็กน้อย แต่ลูบแล้วกลับไม่รู้สึกละกมื่อ

ลวดลายการทอบนผ้าก็ประณีตไร้ที่ติ เห็นถึงฝีมือและความชำนาญในการทำ ที่สำคัญที่สุดก็คือผ้าคลุมไหล่ผืนนี้มีกลิ่นกายของอาตินัม ทำให้เธอรู้สึกเหมือนกำลังอยู่ในอ้อมกอดของเขา เชนจิงเลย!

เพื่อเบนความสนใจออกจากผ้าคลุมไหล่ที่มีกลิ่นกายของอาตินัม มาร์ธาเงยหน้ามองท้องฟ้าที่ค่อยๆ ถูกย้อมด้วยแสงอาทิตย์อัสดง

ลมหนาวระลอกแล้วระลอกเล่าพัดโชยขึ้นท่ามกลางหมู่ไม้ ป่าอันเงียบสงัดเริ่มมีเสียงเสียดสีดังซ่าๆ ของใบไม้แห้ง ตามมาด้วยใบไม้สีแดงส้มที่ร่วงกราวลงมาราวกับสายฝน บรรยากาศเต็มไปด้วยกลิ่นอายของฤดูใบไม้ร่วง

ถ้าอยู่ในโลกที่เธอจะมา ตอนนี้เธอคงจะไปชมต้นเมเปิ้ลที่

'วนอุทยานอววันดำ' กับครอบครัวเหมือนปีที่แล้วแล้วละมัง!

มาร์ธานึกถึงทิวต้นเมเปิ้ลสีแดงเพลิง ยังมีพื้นดินที่ปกคลุมไปด้วยใบเมเปิ้ล ชวนให้รู้สึกเหมือนพลัดหลงเข้าไปในป่าของภูตเอลฟ์ราวกับภาพในจินตนาการ โดยเฉพาะตอนที่คนในครอบครัวช่วยกันหาใบเมเปิ้ลสวยๆ มาทำเป็นที่คั่นหนังสือ เพื่อเป็นที่ระลึกในการไปเที่ยวครั้งนั้น ทำให้เธอคิดถึงเอามากๆ

ไม่รู้ที่บ้านสบายดีไหม จะรอนใจเป็นทุกข์ที่เธอหายตัวไปหรือเปล่านะ...

อาตินัมสังเกตเห็นมาร์ธาหยุดมองต้นเมเปิ้ลที่กำลังเปลี่ยนสี จึงถามด้วยความสนใจ "มีอะไรหรือ"

มาร์ธาส่ายหน้า ตอบด้วยน้ำเสียงหงอยๆ "ไม่มีอะไร แค่คิดถึงบ้านเท่านั้น"

อาตินัมมองเธออยู่พักหนึ่ง ยื่นมือไปดึงเธอมากอดไว้ในอ้อมอกราวกับกำลังปลอบใจเธอที่กำลังทุกข์ใจเพราะต้องจากบ้านมา

มาร์ธาสัมผัสได้ถึงความอ่อนโยนของอาตินัม เธอแม้ปากออดเวยหน้าขึ้นถามไม่ได้ "ท่านอาตินัม ท่านว่าข้าจะมีโอกาสกลับไปยังโลกเดิมไหม"

อาตินัมนิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง ตอบเสียงเบาว่า "เรื่องนี้ข้าตอบเจ้าไม่ได้"

ได้ยินแล้วมาร์ธาจึงก้มหน้าลงอย่างหมดหวัง แต่อาตินัมกลับพูดต่อ "แต่ข้ารับรองได้อย่างหนึ่งว่าธิดามหาเทพแต่ละยุคจะมีโอกาสบอกความปรารถนาของตัวเองกับองค์มหาเทพริเจียวได้ครั้งหนึ่ง ถ้าเจ้าอัญเชิญมหาเทพมาได้ และดำเนินพิธีกรรม 'ต้นศตวรรษ' ได้สำเร็จอย่างรวดเร็ว บางทีองค์มหาเทพอาจทำให้ความหวังของเจ้าเป็นจริงก็ได้"

มารธายิ้มขึ้น หากเธออัศจรรย์มหาเทพมาได้จริง งั้นเรื่องที่ช่วยมาทดสอบธิดามหาเทพแทนนายาก็เปล่าประโยชน์นะสิ?

นายาเป็นธิดามหาเทพอย่างแท้จริง เพราะนายาเมตตาจับเธอไว้ เธอจึงสามารถใช้ชีวิตในโลกนี้ได้อย่างสงบสุข เพื่อตอบแทนบุญคุณของนายา เธอจะต้องคืนสร้อยศักดิ์สิทธิ์กลับไปให้ได้

อีกอย่าง เธอเป็นแค่ตัวปลอมที่ดันทะเล่ทะเล่าสวมสร้อยศักดิ์สิทธิ์นี้เข้า ถ้าหากไม่ได้สวมมันตั้งแต่แรก เธอก็คงไม่ต้องมาโผล่ที่โลกนี้ ได้ใช้ชีวิตสนุกสนานกับเพื่อนฝูง มีความสุขอยู่กับครอบครัวในโลกที่คุ้นเคย

ทำไมตอนนั้นเธอถึงสวมสร้อยเส้นนี้ล่ะ เป็นเพราะ...จดหมายฉบับนั้นหรือ

อาตี๋นมเหมือนจะอ่านความคิดของมารธาออก เขาอุบผมเธอเบาๆ พลางบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า "บางครั้งโชคชะตาก็นำทางให้ผู้คนต้องก้าวสู่นทางที่เลี่ยงไม่ได้ ต่อให้หนีได้ชั่วคราว แต่ก็หนีไม่ได้ตลอดชีวิต" เขานิ่งไปชั่วขณะ ก่อนจะพูดกลับหัวเราะเสียงเบา "ข้าเชื่อว่าภารกิจที่เจ้ามาที่นี่ต้องมีเรื่องให้เจ้าทำแน่นอน ไม่น่ว่าหากเจ้าทำภารกิจนั้นเสร็จ ก็อาจได้กลับไปยังโลกของตัวเองโดยปริยาย"

มารธามองอาตี๋นมอย่างอึ้งๆ จู่ๆ ก็รู้สึกผู้ชายหนุ่มตรงหน้าเหมือนกำลังวางแผนอะไรบางอย่าง และเธอก็คือหมากสำคัญในนั้น...

เพราะมีจุดขัดแย้งอย่างเห็นได้ชัดมากจริงๆ

เพราะอะไรตอนที่เขารู้ว่าเธอมีสร้อยศักดิ์สิทธิ์อยู่กับตัวกลับไม่มีปฏิกิริยาเหมือนเช่นคนอื่น ๆ

เขาน่าจะรู้ว่านายาคือธิดามหาเทพตัวจริง คนอื่นก็เท่ากับเป็นผู้แอบอ้าง ตามหลักแล้วน่าจะช่วยคุ้มกันของตัวเองจัดการกับตัวปลอมอย่างเธอสิ แต่เขากลับไม่ทำ ซ้ำยังพาเธอไปรับการทดสอบ

กับสี่เฝ้าใหญ่ที่มีเพียงธิดามหาเทพเท่านั้นที่จะเข้ารับการทดสอบได้
ลำพังแค่เรื่องนี้ก็น่าแปลกถึงที่สุดแล้ว

คงไม่ใช่ที่เรามั่นใจว่าเธอเป็นธิดามหาเทพแต่แรกหรือจนกระทั่งได้ยื่นคำขอร้ายกาจแบบนั้นกับนายน...

'ข้าต้องการให้เจ้าจัดการปัญหาที่สี่ตระกูลใหญ่เกิดความคิดต่อต้าน แล้วก็เจ้าต้องได้รับการยอมรับจากเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์เสียก่อนแบบนั้นข้าถึงจะยอมรับฐานะของเจ้าได้อย่างแท้จริง จะว่าไปงานพวกนี้เป็นเรื่องที่ตัวแทนแห่งองค์มหาเทพ 'ควรทำ' อยู่แล้ว เจื่อนไซสองข้อนี้ของข้าคงไม่มากเกินไปหรือจน?'

ตอนนั้นนายาไต่รถรองอยู่ชั่วคราวแล้วบอกว่า 'ข้าเต็มใจยอมรับเจื่อนไซของท่าน ขอให้ท่านอดทนรอข่าวดีของข้าเถิด'

นายาหันหน้ามองดวงอาทิตย์ ชูมือขวาชี้ขึ้นแล้วกล่าวว่า 'นายาขอสาบานต่อท่านมหาเทพรีเจียว่า จะไม่ให้สภาพอาวุธผู้เป็นอันขาด' นึกถึงเรื่องนี้ มาร์ธาก็ส่ายหัวแรงๆ

เป็นไปไม่ได้ เรื่องแบบนี้อย่าเดาสุ่มสี่สุมห้าเอาเองดีกว่า อย่าไปคิดเทียบกับพวกตัวเอกในนิยายแฟนตาซีสังเดช โดยเฉพาะเรื่องที่แทบจะเข้าขั้นพ่อผีแบบนี้จะเกิดขึ้นกับตัวเธอได้ยังไง

เธอต้องมุ่งมั่นตั้งใจให้มากกว่านี้ ครุ่นคิดวิธีที่จะผ่านการทดสอบสี่ครั้งใหญ่ให้เรียบร้อย เพื่อให้สี่รอยศักดิ์สิทธิ์คลายออกแล้วคืนให้กับนายา

พอเห็นมาร์ธามีสีหน้าท่าทางเดียวกับกระแวงสงสัย เดี่ยวก็เหมือนเข้าใจแจ่มแจ้ง จากนั้นก็คล้ายกับกำลังทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น อาตี๋นั่นจึงกลั้นหัวเราะ ยื่นนิ้วไปปิดหน้าผากเธอเบาๆ "คิดอะไรอยู่ สีหน้าบอกหมดแล้ว"

เอ่อ...เธอเฉลอแสดงสีหน้าเผยสิ่งที่คิดในใจออกไปหรือเนี่ย

มาร์ธากุมหน้าผากแล้วหัวเราะแห้งๆ ขณะที่กำลังจะหาข้ออ้างเสียงเรียกพลันดังมาจากไม่ไกล

"เฮ้ สองคนข้างหน้ารอช้าด้วย...อีลู"

ได้ยินเสียงเรียกของชายฉกรรจ์ ทั้งสองจึงหันกลับไปมองอีกฝ่ายเนื้อตัวเปียกปอนวิ่งเปลือยอกเข้ามาหา มือทั้งสองข้างยังไม่วายบิดเสื่อที่เปียกโชกไปด้วย

หลังจากบิดเสื่อจนแห้งหมาดแล้ว ชายฉกรรจ์ก็สะบัดพาดหลังเปลือยเปลือยอย่างฝั่งผาย ถามพร้อมรอยยิ้มว่า "เป็นไงพี่ชาย ท่านก็ตรงตามชื่อเรียกร่องของท่านแล้วใช่ไหมอีลู"

อาต่านี่มมองสำรวจชายฉกรรจ์ครู่หนึ่ง สังเกตเห็นว่าเขาดูต่างจากสภาพมอมแมมที่เห็นตอนแรกอย่างเห็นได้ชัด ในที่สุดก็ทำให้พวกเขาเลิกตั้งแง่ได้เสียที

"ก็พอได้ ยอมให้เจ้าผ่าน"

"ขอบคุณ! อีลู"

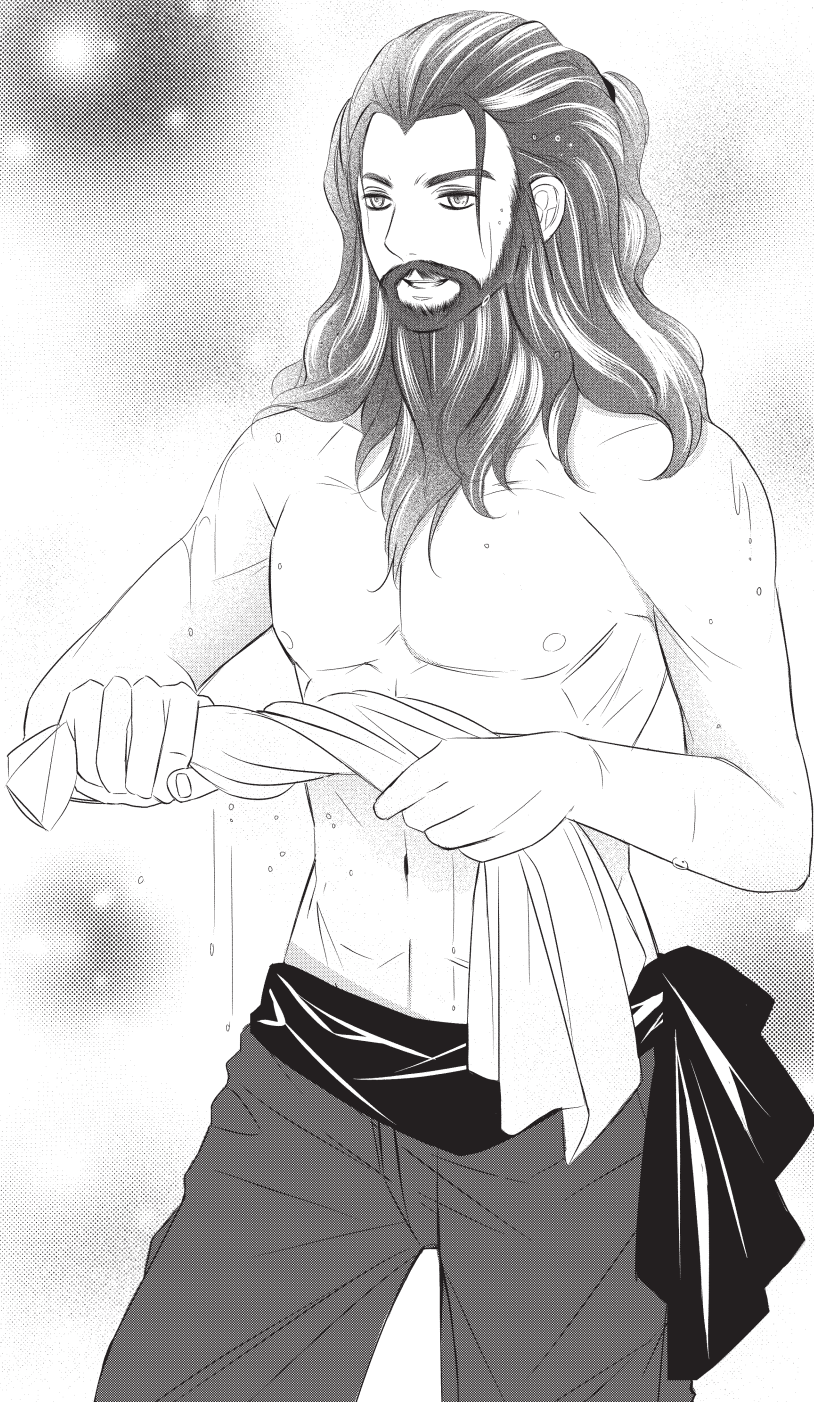
ชายฉกรรจ์เดินตามไปอย่างเบิกบาน ทั้งยังไม่ลืมยิ้มเพลงทำนองแปลกๆ ไปด้วย บางเวลาก็เอาเสื่อมาสะบัดให้มันแห้งเร็วขึ้นทำให้มาร์ธาที่แอบสังเกตชายฉกรรจ์ทุกการเคลื่อนไหวอยู่ข้างๆ นั้นเสียงเรียกร่องจากความอยากรู้ไม่ไหว เธอเฝ้าตามในที่มืด "คือว่าเรายังไม่ได้แนะนำตัวกันเลย 'ไม่รู้ว่าคุณควรเรียกท่านยังไง"

ชายฉกรรจ์ทำท่าถึงบางอ้อ ตบหัวตัวเองเบาๆ "ดูซิว่าข้าชื่ออะไรไหน ถ้าคุณหนูไม่พูดขึ้นมา ข้าก็ลืมเรื่องนี้ไปแล้วจริงๆ นะเนี่ย! เรียกข้าว่าโมราโกก็พออีลู"

"โม...ราโก?" มาร์ธาพึมพำพลาบเบิกตากว้าง

"ใช่ แล้วท่านล่ะอีลู"

"ข้าชื่อมาร์ธา นามสกุลไม่ ชื่อจีนไม่ต้าเออร์ ท่านเองก็ใช่"

นามสกุลไม่เหมือนกันหรือ"

เนื่องจากชายฉกรรจ์มีชื่อขึ้นต้นว่า 'โม' คล้ายนามสกุลเธอเอง มาร์ธาจึงไม่ถือตัวกับเขาอย่างเห็นได้ชัด

"เปล่าอีลู คุณหนูคงไม่รู้ว่านามสกุลของเผ่าหมีนันทั้งยาวทั้ง ออกเสียงยาก ซ้ำกลั้วล้นคุณหนูจะพันกัน เขาเป็นว่าจำแค่ชื่อจะ ดีกว่าอีลู"

"...เข้าใจแล้ว" มาร์ธาก็มหัน่าลงอย่างผิดหวัง

โมราโกเดินไปถามอาตินัม "พี่ชาย ให้ข้าเรียกท่านว่ายังอีลู" อาตินัมเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง "อาตินัม"

โมราโกได้ยินแล้วก็ชะงักไป แม้เมื่อก็จะพอเดาฐานะของเขา ได้ แต่หลังจากได้รับการยืนยันแล้วก็ยังอดถามด้วยความตะลึงไม่ได้ "องค์ษัตริย์? คิดไม่ถึงว่าจะเป็นท่านจริงๆ ถ้าเช่นนั้นคุณหนูก็คือ..."

แววตาของอาตินัมแฝงแววแปลกๆ เขาถามด้วยท่าที่เรียบนิ่ง "มีปัญหาอะไรหรือ"

"ไม่มีขอรับอีลู"

โมราโกหุบปากอย่างรู้มารยาท ในใจกลับสงสัยว่าทำไมพวกเขา ถึงเดินทางมารับการทดสอบเร็วขนาดนี้ ตามหลักแล้วยังไม่ถึงเวลานี้นะ...

มาร์ธาไม่ทันสังเกตเห็นท่าทางผิดปกติของชายทั้งสองคน เธอพบว่าสองข้างทางข้างหน้ามีหุ่นไม้แกะสลักเป็นรูปนกอินทรีตั้งอยู่ ทิวทัศน์ถัดไปจากหุ่นไม้สลักคือถนนที่ปูเรียงด้วยก้อนหินซึ่งดูเหมือน ถูกตัดกลางด้วยฝีมือมนุษย์ บรรยากาศคล้ายกับมาถึงบังกะโล ตากอากาศชื่อดัง

เดินทางมานานหลายวัน ในที่สุดก็พบสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้อง กับเผ่านกอินทรี มาร์ธาจึงวิ่งไปข้างหน้าด้วยความตื่นเต้น ยังไม่ลืม

หันกลับไปบอกกับอาดินัมว่า "ดูสิ! ท่านอาดินัม นั่นหมายความว่า
เรามาถึงแผ่นดินอินทรีแล้วใช่ไหม"

ขณะที่มารธากำลังจะวิ่งตรงไปถึงถนนที่มีทิวไม้สูงใหญ่ปิดปกตินั้น
จู่ๆ ก็มีเสียงร่อนรนเสียงหนึ่งดังขึ้นข้างหู!

อย่าเข้าไป!

มารธาชะงักกึก ค่อยๆ ชะลอฝีเท้า หันไปมองอีกสองคนที่
กำลังวิ่งมาหาเธอด้วยท่าที่มึนงง

และในเวลาหนึ่ง เธอก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกชวนขนหัวลุกดัง
ลงมาจากด้านบน เมื่อแหงนหน้าขึ้นมองก็เห็นเด็กหนุ่มอายุประมาณ
สิบแปดคนหนึ่งกระโดดลงมาจากบนต้นไม้ ถืออาวุธคมกริบพุ่งเข้า
ใส่เธอ

มารธากรี๊ดร้อง ตกใจจนทรุดลงไปนั่งที่พื้น ทว่าก็ยังเหยียด
แขนออกไปหวังสกัดกั้นการโจมตีที่หมายเอาชีวิต

ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงร้องโอดโอยเบาๆ เด็กหนุ่มเหมือน
ชนเข้ากับกำแพงล่องหน ก่อนจะเสียกระบวนร่วงลงมาใส่เธอ ทั้ง
เธอและอีกฝ่ายจึงต่างล้มตึงกันทั้งคู่

มารธาพยายามลุกขึ้น แต่กลับพบว่าขาทั้งสองข้างขยับไม่ได้
พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นเด็กหนุ่มล้มทับขาของเธอพอดี มืออีกข้างหนึ่ง
ยังบีบหน้าอกของเธอเข้าอย่างแรงราวกับกำลังหาหลักยึดเหนี่ยว
ยังงัยงั้น ท่าทางของทั้งสองจึงดูล่อแหลมมาก!

เมื่ออาดินัมเห็นภาพล่อแหลมนั้น พลันแสดงสีหน้าโกรธเคือง
เสมือนภรรยาของตัวเองถูกอันธพาลเกี้ยวพาราสี อยากรจะฆ่าอีกฝ่าย
ให้รู้แล้วรู้รอด แต่แล้วก็นึกได้ว่าเขาไม่ควรขาดสติ ต้องรู้จักประสงค
ของหมอนี้ก่อน

ดูเหมือนเด็กหนุ่มจะประหลาดใจมากที่ตัวเองร่วงลงมาทับ

มารธาด้วยท่วงท่าอันทรายแบบนี้ เจ้าตัวนี่อึ้งตัวแข็งเป็นหินอยู่กับที่ เขาอดรู้สึกถึงความอ่อนนุ่มใต้ฝ่ามือไม่ได้...

วินาทีต่อมาเด็กหนุ่มก็ถูกโมราโกจับเหวี่ยงไปข้างหนึ่ง ก่อนจะนึกถึงจุดประสงค์ของตัวเองได้ เขาทำหน้ายู่ง รีบตะเกียกตะกายลุกขึ้นทันทีแล้วหันหน้าดูคนให้เหมือนกับตอนแรก

"เจ้าอีกแล้วแหละ! คิดฆ่าคนโดยไม่แยกแยะ ทำไมคนของเผ่านกอินทรีถึงกลายเป็นแบบนี้สิ!" โมราโกพูดพลางยึดเส้นยึดสายเตรียมพร้อมไปด้วย

"เผ่านกอินทรีไม่ต้อนรับคนนอก โดยเฉพาะผู้หญิง" เด็กหนุ่มประกาศเสียงเฉียบ

ขาดคำเด็กหนุ่มก็ถือกริชพุ่งเข้าไปวัดฟันใส่มารธาอย่างว่องไว ขณะที่มารธาสัมผัสถึงความเย็นวาบเฉียวผ่านลำคอก็เห็นเด็กหนุ่มถูกโมราโกจับพุ่มลงพื้นทันที

"คุณหนู อายืนเหม่อสิ! ไม่รู้ว่าเจ้าหนูนี่เกิดเป็นบ้าอะไรขึ้นมาถึงได้เอาแต่จู่โจมท่าน เพื่อความปลอดภัยในชีวิตของท่าน ข้าว่าท่านถอยห่างไปก่อนดีกว่าสิ!"

โมราโกเตือนด้วยความหวังดี ทำให้มารธาตื่นจากภวังค์ตอนที่เธอกำลังจะลุกไปหาอาตี๋นม จู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บแปลบที่คอ ครั้นเอามือจับดู...

ว้าย! เลือดออกแล้ว

มารธาเพิ่งรู้ว่าหากเมื่อสักโมราโกช่วยเธอไว้ไม่ทัน อย่างว่าแต่จะไม่ได้รับการทดสอบเลย ป่านนี้เธอคงกลายเป็นผี เหลือเพียงร่างไร้วิญญาณที่ยังอุ่นๆ อยู่แน่ๆ

อาตี๋นมเห็นคอของมารธามีเลือดออก ความโกรธเกรี้ยวที่สะกดกลั้นเอาไว้ก็ระเบิดออกมาทันที

ดวงตาสีทองทอประกายวาววับ มวลอากาศพัดฮือขึ้นรอบตัว
เขา ลำแสงสีทองระยิบระยับเรืองรองส่องลงมาบนตัวเขาซ้ำๆ
มาร์ธาเห็นภาพนี้ก็รู้ได้ทันทีว่าอาดินัมโกรธแล้ว

เพราะเธอมองเห็นเส้นเลือดตรงหน้าผากของเขาปูดนูนขึ้นมา
ด้วย...

อาดินัมยกมือชี้หน้าเด็กหนุ่มที่คิดจะลุกขึ้นจู่โจมต่อ เด็กหนุ่ม
พลันเผยสีหน้าประหลาดใจทันที น้ำเสียงชายแว่วร้อนรน "เจ้าทำ
อะไรซ้ำ ทำไม่ซ้ำถึงยับยั้งตัวไม่ได้!"

มาร์ธามองอาดินัมอย่างแปลกใจ เธอนึกออกแล้ว ตอนที่เธอ
พบซาโดล่า...น้องชายของอาดินัมครั้งแรก อีกฝ่ายก็ตรึงเธอไว้ด้วย
วิชานี้ไม่ใช่หรือ

สมกับเป็นฝาแฝดกันเลย แม้แต่วิชาที่ใช้ก็ยังเหมือนกัน!

อาดินัมเดินไปถึงหน้าเด็กหนุ่ม ก็มองอีกฝ่ายที่ฟุบกองอยู่กับ
พื้น ริมฝีปากเขาฝุดรอยยิ้มพรายชวนขนลุก ตามด้วยน้ำเสียงเนิบเนือย
แต่เฉียบขาดผิดจากเวลาปกติ "เจ้าใจเอาจูหรือไม่ว่าการกระทำเมื่อสัก
ทำให้เจ้าตายได้"

เด็กหนุ่มที่ขยับเขยื้อนไม่ได้สัฟสุดใจ ไม่เกรงกลัวรังสีแข็งแกร่ง
ที่อาดินัมแผ่ชานออกมา "ข้ารู้แค่ว่าเผ่านกอินทรีไม่ต้อนรับคนนอก!
โดยเฉพาะผู้หญิงที่จะยิ่งนำพาอันตรายมาสู่เผ่านกอินทรี!"

"อันตราย? ข้าว่าเจ้าเป็นคนนำพามาเองมากกว่า!" อาดีนัม
ส่งเสียงฮึ่เฮินๆ "เจ้ารู้ไหมว่าคนที่เจ้าจู่โจมเป็นใคร"

"ก็แค่หญิงสาวธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น" เด็กหนุ่มบอกเสียง
เย็นชา

"เฮอะ เผ่านกอินทรีมีแต่คนอย่างเจ้าที่ไม่รู้จักแยกแยะเจ้านาย
ที่ตัวเองควรจะเคารพนับถืออย่างนั้นหรือ"

เด็กหนุ่มขมวดคิ้ว เลื่อนสายตาขึ้นมองอาดินัมซ้ำๆ เมื่อสายตาพบกับนัยน์ตาสีทองของอาดินัม ท่าที่แข็งกร้าวในตอนแรกพลันเปลี่ยนไป อุทานโพล่งออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ "ทายาทมหาเทพ!"

ได้ยินแล้วอาดินัมจึงโบกมือขวาทีหนึ่ง วินาทีต่อมาก็ได้ยินเสียงเด็กหนุ่มโอดครวญด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด "ในเมื่อรู้ว่าข้าคือสายเลือดของมหาเทพ แล้วรู้ใหม่ว่านางเป็นใคร"

เวลานี้เด็กหนุ่มจึงเพ่งมองมารธาตรงๆ เธอเอาผ้าเช็ดหน้ากวดบาดแผลที่คอและกำลังมองเขาอยู่ เหมือนไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงต้องจุกใจทำร้ายเธอ

หลังจากนั้นเด็กหนุ่มก็สังเกตเห็นเครื่องรางประจำตัววิธิตามหาเทพรีเจียวาที่ไพล่พ้นจากแขนเสื้อ...สรวลข้อมือศักดิ์สิทธิ์ สีหน้าเขาพลันซีดเผือดทันที

"ธิดา...เทพ..." เด็กหนุ่มเค้นเสียงตอบอย่างยากเย็น

"แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าควรรับการลงโทษขั้นไหน" อาดินัมถามต่อด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์

เด็กหนุ่มก้มหน้าอยู่นานจึงตอบซ้ำๆ ว่า "มีเพียงความตายเท่านั้นที่จะชดใช้ความผิดที่ข้าก่อไว้ได้"

"ดีมาก" อาดินัมยื่นมือที่มีดวงไฟสีทองลูกหนึ่งออกไป ก่อนหลุบตาลงถามเขาว่า "มีอะไรอยากสั่งเสียไหม"

เด็กหนุ่มตอบหลังจากนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง "ข้าทำความผิดไว้อย่างใหญ่หลวง เดิมทีไม่มีสิทธิ์ที่จะร้องขออะไร แต่...ข้าหวังเพียงว่าองค์ษัตริย์โปรดอย่าลงโทษผู้บริสุทธิ์คนอื่น ๆ ของเผ่านกอินทรีเลย"

"ไม่ได้" อาดินัมปฏิเสธเสียงแข็ง เขาเลื่อนมือไปตรงหน้าเด็กหนุ่มแล้วบอกว่า "ตั้งแต่ตอนที่เจ้าทำร้ายธิดาเทพจนบาดเจ็บ

เจ้ากับเผ่านกอินทรีก็ต้องเตรียมใจที่จะรับมือกับความเดือดดาลของข้าแล้ว"

เด็กหนุ่มเสียใจกับการกระทำเมื่อครู่นี้มาก แต่ไม่กล้าโต้แย้ง สีหน้าแสดงถึงความรู้สึกผิดอย่างสุดซึ้ง

มาร์ธายืนฟังบทสนทนาของทั้งสองอยู่ข้างๆ ตกใจกับบทลงโทษลักษณะนี้จนตั้งตัวไม่ทัน แม้ว่าเมื่อเธอเกือบจะถูกฆ่า แต่นั่นก็เป็นเพราะอีกฝ่ายไม่รู้ฐานะของเธอจึงได้ทำแบบนั้น ตอนนีเขาก็ยอมรับความผิดของตัวเองแล้ว คงไม่ต้องถึงกับฆ่าเขาก็ได้มั้ง

เมื่อเห็นว่าดวงไฟสีทองสุดอันตรายในมือของอาตินัมกำลังจะฝังเข้าไปในร่างกายของอีกฝ่าย มาร์ธาก็รีบร้องห้าม

"เดี๋ยวก่อน อย่าฆ่าเขา!" อาตินัมนิ่วหน้า ไม่พอใจที่มาร์ธาห้ามเขาในเวลานี้ "เขายอมรับผิดแล้ว"

"การยอมรับผิดไม่ได้หมายความว่า จะได้รับการละเว้นโทษ เขาต้องรับโทษที่ควรได้รับ"

"งั้นก็ลงโทษเขาด้วยวิธีอื่นก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเอาชีวิตเขาก็ได้ นี่นา อีกอย่าง ข้าก็แค่ได้รับบาดเจ็บเท่านั้น" มาร์ธาออกหน้าช่วยเด็กหนุ่ม

"โทษของการทำร้ายธิดาเทพ นอกจากตาย ก็คือตาย" อาตินัมกล่าวอย่างเย็นชา

มาร์ธาเห็นอาตินัมไม่มีทีท่าจะฟังเธอ ทำท่าจะฆ่าคนให้ได้ เธอก็ฉุนกึกทันที "พอได้แล้ว!"

อาตินัมมองมาร์ธาด้วยความนิ่งอึ้ง รู้สึกแปลกใจที่เธอมีน้ำใจกับเรื่องนี้

มาร์ธามองเขาด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง "ท่านอาตินัม ท่านอย่าลืมฐานะของข้า ถ้าท่านฆ่าเขาด้วยเรื่องนี้ ข้าต้องรู้สึกผิดที่

34 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 2

ยอมรับปากเรื่องการทดสอบไปตลอดชีวิตแน่ๆ ชีวิตคนเป็นสิ่งที่สำคัญมาก อย่าช่วงชิงเอาชีวิตที่เปราะบางไปอย่างง่ายๆ ได้ไหม"

ขาดคำ ทุกคนพากันมองมารธาด้วยสีหน้าท่าทางที่แตกต่างกัน

เด็กหนุ่มมีสีหน้าตกตะลึง คิดไม่ถึงว่าตัวเองจะโชคดีขนาดนี้นับตั้งแต่เกิด 'เรื่องนั้น' ขึ้นเป็นต้นมา ก็ไม่มีใครทำเพื่อเขามากมาย การที่ธิดาเทพทำแบบนี้ สำหรับคนตัวเล็กๆ ที่ต่ำต้อยนั้น...แทบไม่อยากจะเชื่อว่าจะเป็นความจริง

เทพอินทรีก็เอ่ย ถ้าชำระชีวิตไปได้ ชัยยินดีทำทุกอย่างเพื่อนาง แม้กระทั่งยอมตาย

ส่วนโมราโกก็เลิกคิ้วขวาขึ้น พินิจมองมารธาราวกับค้นพบสิ่งแปลกใหม่ยังงี้ยังงั้น

ด้านอาดิตินั้นนิ่งเงียบไปพักหนึ่งก่อนจะบอกว่า "ความหมายของเจ้าคือ...เสียใจที่เลือกข้า?"

มารธานิ่งอึ้งไปชั่วขณะ พบว่าอาดิตินั้นตีความหมายของเธอผิดไป จึงรีบลบล้างลัทธิอธิบาย "ข้าไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น แต่ไม่อยากจะให้ท่านเข้าใจง่ายๆ แบบนี้"

อาดิตินั้นมองเธอนิ่งๆ ไปอีกพักหนึ่งก่อนเก็บดวงไฟสีทองกลางฝ่ามือกลับมา ขณะเดียวกันกรงเล็บที่หุบเข้าก็คล้ายกับยกร่างเด็กหนุ่มขึ้นมาด้วย ก่อนจะหันหลังเดินไปหามารธาโดยไม่เหลียวไปมองเด็กหนุ่มอีก

ครั้นแล้วเด็กหนุ่มปล้นทรุดฮวบลงกับพื้นราวกับหลุดพ้นจากพันธนาการบางอย่าง ผ่านไปพักหนึ่งมือเท้าจึงหายซา

เด็กหนุ่มรีบเดินมาคุกเข่าตรงหน้ามารธาแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม "ข้าเหนื่อยมาซัค มาสา บุตรชายคนเล็กของหัวหน้าเผ่านกอินทรีไซลู มาสา ขอคุณในความเมตตาของธิดาเทพที่กรุณา

ไว้ชีวิต มาซัด มาฮาผู้นี้ขอสาบานต่ออีเกิ้ลเทพแห่งอินทรีว่านับจาก
นาทีนี้ไม่ว่าจะเป็นหรือตาย ข้าน้อยยินดีทำทุกอย่างเพื่อให้ธิดาเทพ
สมปรารถนาอย่างสุดความสามารถ!"

ได้ฟังคำสาบานของมาซัดแล้ว มาร์ธาก็ได้แต่บอกด้วยท่าที่
แก่ๆ กังๆ "ลูกขึ้นเถอะ แค่อะไรเล็กๆ อย่าใส่ใจเลย"

ทุกคนหันไปมองมาร์ธาเป็นตาเดียว เหมือนประหลาดใจที่
ธิดาเทพพูดแบบนี้

โมราโกบอกด้วยสีหน้ายิ้มกริ่ม "พี่ชาย ท่านเลือกริดาเทพได้
พิเศษมากอ้อ"

มาซัดมองอาดินัมอย่างขอความเมตตา ได้ยินเพียงอาดินัม
บอกว่า "ลูกขึ้นเถอะ" อย่างไม่สบอารมณ์นัก ก่อนจะดึงมาร์ธาไป
อีกทางแล้วทำแผลให้เธอโดยไม่ยอมพูดอะไรอีก

ชัดเจนว่าอาดินัมจะจดจำเรื่องนี้ไว้ตลอดไป และจะไม่แสดง
สีหน้าดีๆ ให้เขาเห็น

อาดินัมทำแผลให้มาร์ธาอย่างดี จนเธอรู้สึกที่แผลที่คอไม่ได้
เจ็บมากแล้ว แต่ทว่าเพราะมาซัดถูกปฏิเสธเรื่องที่ขอเป็นข้ารับใช้
ของเธอเพื่อเป็นการไถ่โทษ เลยทำให้...

"ชีวิตของข้าเป็นของธิดาเทพ แต่ท่านไม่ยอมรับข้า ข้ายินดี
คืนมันให้กับท่าน" ขาดคำ มาซัดก็จรดกริชกับลำคอตัวเองเพื่อฆ่า
ตัวตายจริงๆ

ไม่มีทางเลือกแล้ว! เธอต้องยอมรับมาซัดมาเป็นข้ารับใช้ เพื่อ
ไม่让他เอาอะอะก็คืนชีวิตที่กว่าจะรอดมาได้ให้กับเธอ

แต่นั้นก็เป็นผลดี ในเมื่อมาซัดเป็นข้ารับใช้ของเธอแถมยังเป็น
'คนในพื้นที่' ของเผ่าอินทรี ให้เขาพาทุกคนเข้าไปในอาณาเขต
ของเผ่าอินทรีที่เล่าลือกันว่าบรรยากาศกำลังแย่มาก ก็ไม่น่าจะมี

ปัญหาอะไรแล้วใช่ไหม

"มาซัค ข้าขอถามอะไรเจ้าหน่อยได้ไหม"

"ขอรับ ท่านถามมาเถิด"

มาซัคตอบอย่างสุภาพนอบน้อมราวกับทหารผู้จงรักภักดี

"ทำไมเจ้าถึงมุ่งมันจะทำร้ายผู้หญิงขนาดนี้ แถมยังแยกแยะฐานะของอาตานั้นไม่ได้ด้วย"

มาซัคนิ่งเงียบอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเริ่มอธิบาย "เรื่องนี้ต้องเริ่มตั้งแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้..."

ที่แท้สาเหตุที่มาซัคดูฐานะของอาตานั้นไม่ออกในทันที เพราะเผ่านกอินทรีไม่เคยได้รับข่าวที่ทายาทมหาเทพจะมาเยือน และเนื่องจากเขามุ่งความสนใจไปที่ 'ผู้หญิง' ฉะนั้นจึงไม่ทันสังเกตเห็นสัญลักษณ์มหาเทพอันเด่นชัดของอาตานั้น

ส่วนสาเหตุที่กีดกันคนต่างเผ่าคือ... ฤดูกาลสัตว์ประจำปีของเผ่านกอินทรีที่มีปีละครั้งกำลังจะมาถึงแล้ว และเทศกาลสัตว์ของเผ่านกอินทรียังห้ามผู้หญิงเข้าร่วมอย่างเด็ดขาด แต่มีข่าวลือจากภายนอกว่า 'มีหญิงสาวต่างเผ่าคิดจะทำลายประเพณี' ดังนั้นพวกเขาจึงกีดกันระวางคนนอกเผ่าเป็นพิเศษ

ทั้งยังมีอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คนเผ่านกอินทรีวิตกกังวลคือ... หัวหน้าเผ่านกอินทรีซึ่งครองตำแหน่งครบวาระยี่สิบห้าปีกำลังจะสละตำแหน่งแล้ว

ตามที่มหาเทพริเจียวบัญญัติไว้ ทุกยี่สิบห้าปี หัวหน้าเผ่านกอินทรีผู้ดำรงธาตุลมต้องคัดเลือกผู้สืบทอดตำแหน่งคนต่อไป ซึ่งเวลาเกษียณของหัวหน้าเผ่านกอินทรีคนปัจจุบันตรงกับฤดูกาลสัตว์พอดี ดังนั้นหัวหน้าเผ่าจึงประกาศเงื่อนไขข้อหนึ่งว่าผู้ที่แสดงฝีมือ

ได้ดีเยี่ยมที่สุดในปีนี้จะมีโอกาสในการสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าต่อไป

แน่นอนว่าเหล่าชายชาติตรีในเผ่าจึงกระตือรือร้นอยากลองดูสักตั้ง แต่หลังจากประกาศข่าวคราวให้คนในเผ่าทราบโดยทั่วกันแล้ว คึ้นนั้นหัวหน้าเผ่านกอินทรีก็หายตัวไป นั่นทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อย รู้สึกใจคอไม่ดี กังวลว่าจะจัดเทศกาลล่าสัตว์ได้อย่างราบรื่นหรือไม่

เทศกาลล่าสัตว์ของทุกปีต้องมีหัวหน้าเผ่าเป็นผู้นำพิธีด้วยตัวเอง ห้ามหาคนอื่นมาแทนสุมสี่สุมห้า เนื่องจากหากเลือกคนที่มีคุณสมบัติไม่ดีพอจะเป็นการดูหมิ่นเทพแห่งอินทรีอีกัล ผลก็จะไม่สามารถล่าเหยื่อชั้นดีมาได้จนทำให้เทศกาลล่าสัตว์ล้มเหลว

ฟังถึงตรงนี้มาร์ธาก็เริ่มนึกภาพที่มีคนมากมายเตรียมตัวไปล่าสัตว์ในป่า ถึงจะอยากไปร่วมสนุกด้วย แต่พอนึกถึงเรื่องที่อาจได้รับอันตรายทุกเมื่อ ทั้งยังมีกฎหมายห้ามไม่ให้ผู้หญิงเข้าร่วม ความสนใจใคร่รู้ในเรื่องล่าสัตว์ก็พลอยลดฮวบลงทันที

แต่การบรรยายของมาซัคทำให้อาดินัมที่อยู่อีกทางมีท่าทีครุ่นคิด

มาร์ธายากรู้ความคิดในเวลานี้ของอาดินัมสุดๆ เธอแอบขยับเข้าไปใกล้เขาแล้วถามเสียงเบา "ท่านคิดอะไรอยู่"

อาดินัมเหลือบมองเธอแวบหนึ่ง "เจ้าไม่สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติหรือ"

"เอ๊ะ? ผิดปกติตรงไหน" มาร์ธาเอียงหน้าพร้อมใช้ความคิด

โมราโกเดินมาด้านหลังมาร์ธา "คุณหนู ความหมายของพี่ชายก็คือในเมื่อจะสละตำแหน่งให้หัวหน้ารุ่นต่อไป แล้วจะประกาศเงื่อนไขเกินจำเป็นแบบนี้อีกทำไมล่ะอีลู"

มาร์ธาตอบคำถามนี้โดยไม่เสียเวลาคิด "คนที่ทำผลงานโดดเด่นมีสิทธิ์สืบทอดตำแหน่งหัวหน้าคนต่อไป นั่นก็ยุติธรรมดี

ไม่ใช่หรือ"

โมราโกมองเธอด้วยสีหน้าแปลกใจ พิมพ์ว่า "การสืบทอดตำแหน่งหัวหน้ามาพร้อมกับการสืบทอดพลังแห่งธาตุไม่ใช่ทุกคนที่จะสามารถแบกรับพลังแก่กล้าของธาตุแห่งลมได้ หากเกิดความผิดพลาดจะทำให้เลือดออกทางทวารทั้งเจ็ดจนตายได้ง่ายๆ อีลู"

"เออ...ขนาดนั้นเลยหรือ"

เธอไม่เคยคิดมาก่อนว่าการสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าต้องเดิมพันด้วยชีวิต

"มันเป็นแบบนี้แหละอีลู ถ้าหากคนที่รับพลังนั้นไม่มีจิตวิญญาณที่แน่วแน่และดีพอ นอกจากเลือดออกทางทวารทั้งเจ็ดจนตายแล้ว ยังอาจได้รับผลกระทบจากเทพมารได้อีกด้วยอีลู"

"อย่างนี้เอง"

มารธาพยักหน้าเข้าใจ

คิดไม่ถึงว่าตำแหน่งหัวหน้านั้นนอกจากจะต้องพนันด้วยชีวิต จิตวิญญาณเองก็ต้องมั่นคงและดีด้วย มิน่าโมราโกถึงได้บอกว่าสิ่งที่หัวหน้าเผ่ากระทำเป็นเรื่องที่เกินความจำเป็น

ประกายแปลกๆ ไหววผ่านนัยน์ตาของอาดินัม "โมราโก เจ้ารู้เรื่องหัวหน้าไม่เบาเลยนะ หรือว่านั่นจะเกี่ยวกับฐานะของเจ้า"

"เปล่าเสียหน่อย! พี่ชาย ข้าแค่เคยได้ยินหัวหน้าเผ่าหมีพูดถึงเรื่องทำนองนี้ เพราะฉะนั้นก็เลยพอรู้นิดหน่อยอีลู" โมราโกเกาหัวแกรกๆ

"อ้อ? อย่างนั้นหรือ"

อาดินัมหรือตาลง มองโมราโกด้วยรอยยิ้มแปลกๆ

"ฮ่าๆ ก็ใช่ล่ะสิ! อีลู" โมราโกพูดกั๊กหัวเราะอย่างเปิดเผย เมื่อเห็นท่าทีของทั้งสองเริ่มมีบรรยากาศแปลกๆ บางอย่าง

ก็ครุ่นคิดอย่างสงสัย รู้สึกว่าพวกเขาเหมือนกำลังสอดแนมกันและกัน เธอรู้สึกไปเองหรือเปล่านะ

และแล้วสายตาของมาร์ธาก็หันไปมองหุ่นไม้สลักรูปนกอินทรีที่ตั้งดูดยศตาเธอก่อนหน้านี้ เธอวิ่งไปสำรวจหน้ารูปสลักอย่างละเอียด มาซัดมายืนอธิบายอยู่ข้างๆ ทันที "ท่านธิดาทะพ นี่เป็นสัญลักษณ์การเข้าสู่อาณาเขตหลักของเผ่านกอินทรี พอเห็นสัญลักษณ์นี้ก็แสดงว่าเดินทางอีกระยะหนึ่งก็จึงจะถึงพื้นที่ชั้นในของเผ่านกอินทรีแล้ว"

มาร์ธาได้ยินดังนั้นก็มีสีหน้าขึงขังจริงจัง "มาซัด 'อีกระยะหนึ่ง' ที่เจ้าพูดถึง หมายถึงระยะทางไกลหรือไกล"

ไม่ใช่ว่าเธอเรื่องมากกับเรื่องระยะทางสั้นยาว แต่เพราะระหว่างการเดินทางครั้งนี้เธอถูกอาตี๋นมหลอกไปไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง ทุกครั้งที่เธออยากถามเขาว่าต้องเดินทางอีกกี่วันจึงจะถึงดินแดนของเผ่านกอินทรี เขาก็มักจะตอบว่า 'ไม่นานหรอก อีกเดี๋ยวก็ถึงแล้ว' ผลก็คือมีแต่จะยิ่งทำให้เธอคิดถึงนวัตกรรมยานยนต์ในโลกใบเดิมของเธอมากขึ้น...

"ถึงก่อนฟ้ามืดแน่นอนขอรับ ไม่ต้องกังวล"

"ก่อนฟ้ามืดหรือ..."

มาร์ธาแหงนมองท้องฟ้าที่เริ่มสลัว พลังความคิดอย่างจุนใจว่าจะถึงก่อนฟ้ามืดจริงหรือ...

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)